

**SKORO
JAKO
CASANOVA**

Jan Žák

**SKORO
JAKO CASANOVA**

Jan Žák

Skoro jako Casanova

Jan Žák

Text © 2019, Jan Žák

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2019

Obálka © 2019 Lukáš Vik

1. vydání © 2019, [Lukáš Vik – E-knihy hned](#)

1. vydání © Lukáš Vik, 2019

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-280-3 (ePub)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-281-0 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

Vydání sponzorováno firmou www.m2sport.cz

www.m2sport.cz

Úvod

„Semeno mu tlačí na mozek,“ říkávala lakonicky moje babička, když s mou maminkou probíraly mužské sexuální delikty, o které ani za mého mládí nebyla nouze. Znásilňování, rozvody, vraždy a sebevraždy i tenkrát mívaly příčinu v sexuální agresivitě některých chlapů. Já jsem dlouhou dobu neměl ani ponětí o tom, že mužského může sexuální touha vyprovokovat až k trestnému činu. Babička byla obyčejná venkovská ženská, věděla, že její výrok nemá anatomické opodstatnění, ale její „selský rozum“ jí říkal, že na lidský mozek určitě působí něco, na co rozum nestačí. Dneska se to svádí na hormony, které sice v sexualitě hrají určitě významnou roli, ale je to asi spíš omluva slabé vůle jedinců.

Zvýšená intenzita sexuálních pudů některých lidí se ale týká i ženského pohlaví. I za mého mládí byly lehké dívčiny, o kterých se nelichotivě vyjadřovaly zejména jejich susedky. Po celoživotních zkušenostech musím ale přiznat, že názory na slušnost se v průběhu doby měnily, dnes dokonce se stávají i z vyhlášených prostitutek celebrity. U chlapů to není jiné, vždyť i legendární Giacomo

Casanova byl vlastně „proutník“, který se svými avantýrami v podstatě chlubil, a spousta žen ho přitom zbožňovala. Ono to ale úplně stejně funguje i dnes. Moje kamarádka mi nedávno pohoršeně sdělovala, že v jejich ulici bydlí mužský, u kterého se dámské návštěvy střídají skoro každý druhý den, a překvapila mě přitom, když pravila velice zasněně a procítěně: „To je taaakovej kanec!“ Zřejmě těm dámským návštěvám záviděla. Podobné měřítko na muže má asi hodně žen, které se sice veřejně k promiskuitě nehlásí, ale známého svůdníka hodnotí jako „milého kanečka“.

Tato knížka se zabývá i poněkud ožehavější tématikou – masturbací. V poslední době se pohled na tento způsob sebeukájení radikálně změnil. Některé lékařské vědecké práce dokonce hovoří o prospěšnosti onanie. Vždyť i v řecké mytologii má bůh Onan své místo.

Z vrozeného studu jsem uvažoval o tom, že knížku vydám pod pseudonymem, ale příhody jsou většinou vymyšlené, tudíž nežalovatelné, a proč se skrývat se svými názory, když dneska se mluví o sexu „jako o chlebu“. O zdokonalení vibrátoru pro potěšení žen se zmiňovala nedávno naše informační média jako o úžasném vynálezu a mladá autorka byla odměněna zvláštní cenou. Stud tedy není na

místě, dokonce někteří jinak sexuálně orientovaní lidé se svou homosexuální nebo jinou pohlavní identitou chlubí, a kvůli nim se mění i zákony.

Líčené příběhy jsou pohledem do života celé řady aktérů, což je zásadní rozdíl mezi touto knížkou a literárním zpracováním avantýr samotného Casanovy. Jako vypravěč přiznávám, že některé příběhy v konfrontaci se současností jsou sice vymyšlené, ale mohly se stát. Pokud jste zarytý puritán nebo puritánka, tak tento malý erotikon raději nečtěte.

Autor

Dětství

„Co si, kluk, nebo holka?“ Takhle na mě vybafla asi čtyřletá holčička. Mně bylo tenkrát pět let, šli jsme s maminkou po ulici okresního města a potkali jsme známou paní, se kterou se maminka dala do řeči. Paní jednou rukou tlačila kočárek, takovou tu košatinku, a za druhou ruku vedla hezky oblečenou dívenku, co mě oslovila. Pamatuji si, že jsem tenkrát hrdě řekl: „Sem kluk, mám pindíka!“ Na další konverzaci se nepamatuji. Víím ale, že do okresního města mě vezla maminka k lékaři proto, že jsem doma baštil cukr v takové míře, že měla obavy, jestli nejsem nemocný. Když zjistila, že jí chodím v kuchyni do kredence na kostky cukru, rozhodla se poradit s lékařem, jestli mi přemíra cukru neuškodí, případně u mě nevyvolá cukrovku – diabetes, i když na sklony k obezitě se v té době příliš nehledělo. Pan doktor maminku tenkrát uklidnil slovy: „Když mu sladké chutná a dělá mu to dobře, tak ho nechte sladit podle chuti.“ Zřejmě měl pravdu, protože já teď mám na krku osmdesátku, spousta mých známých se léčí na diabetes, ale mně se ta civilizační choroba jaksi vyhýbá. Samozřejmě v tom hraje roli i dědičná dispozice, pohybová

aktivita a složení konzumované stravy, nicméně je tu důvod k zamyšlení, zda by si děti neměly na slazení spíše zvykat, než se sladkému vyhýbat. Tělo si prý zvykne na všechno, snad by si tedy zvyklo i na větší produkci inzulínu, který pomáhá tělu zpracovávat glukózu, což by v boji s cukrovkou bylo terno. Zanechme ale filozofování a ponořme se opět do vzpomínek na dětská léta.

S odstupem času považuji za velice důležité chvílky, které jsem trávil v náručí své maminky. Když jsem jako malé dítě spočíval na jejích prsou, asi se v mém podvědomí vytvářel vztah, který jsem po létech vnímal jako „horňák“. V některé z dalších kapitol se pokusím k tomuto zajímavému vztahu k ženskému poprsí vrátit.

Významnou událostí za mého mládí bývaly Velikonoce. Děti z celé naší vsi utvořily skupinu, která od Velkého pátku do Božího hodů velikonočního dvakrát denně chodila od domu k domu a svými řehtačkami a klapáčkami nahrazovala hlas zvonu z místní kaple. Tenkrát se ještě zvonilo poledne a večer klekání, ale na Velikonoce prý zvony odlétají do Říma. Za darovaná vajíčka, sladkosti a sem tam nějakou korunu koledníci deklamovali následující říkanku: „ Ty lidi nevěrný, jako psi černý, Ježíši Pánu vykopal